

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **N. D. T.**, nar. X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2023, č. j. MV-214353-3/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2023, č. j. MV-214353-3/SO-2022, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka na náhradu nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

cizince o vydání zaměstnanecké karty s poukazem na skutečnosti obsažené v utajovaných informacích. Soud v předmětné věci rozhoduje podruhé, neboť již jednou rozhodnutí žalované zrušil.

2. Žalobce, státní příslušník Vietnamu, podal dne 27. 6. 2019 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o vydání zaměstnanecké karty. Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) – po sérii zrušení jeho předchozích zamítavých rozhodnutí žalovanou – svým rozhodnutím ze dne 11. 11. 2020, č. j. OAM-40364-35/ZM-2019 (dále jen „rozhodnutí ministerstva ze dne 11. 11. 2020“), žádost žalobce zamítlo s poukazem na § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále „zákon o pobytu cizinců“), neboť shledalo, že pobyt žalobce není v zájmu České republiky (dále jen „ČR“). Ministerstvo svůj závěr opřelo o obsah utajovaných informací poskytnutých Národní centrálou proti organizovanému zločinu („NCOZ“), z nichž dovodilo, že není v zájmu ČR umožnit žalobci pobyt na území, pokud je jakkoliv spjat s organizovaným zločinem, neboť toto přináší rizika pro samotného cizince, stejně jako pro stát či společnost, a právě v těchto rizicích shledalo ministerstvo klíčový důvod pro zamítnutí žádosti. Ještě v průběhu řízení ministerstvo vyzvalo žalobce s odkazem na § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“) k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, nicméně mu neumožnilo seznámit se s obsahem utajovaných informací, neboť dospělo k závěru, že by tím došlo ke zmaření účelu utajení. Proti rozhodnutí ministerstva ze dne 11. 11. 2020 podal žalobce odvolání, které žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 14. 1. 2021, č. j. MV-200822-3/SO-2020 (dále jen „**první rozhodnutí žalované**“).
3. Proti prvnímu rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), které Krajský soud v Praze vyhověl a svým rozsudkem ze dne 31. 3. 2021, č. j. 59 A 7/2021 - 55 (dále jen „**první rozsudek**“), zrušil první rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k dalšímu řízení. První rozsudek spočíval na dvou nosných důvodech: Za prvé, i když jako podklad pro vydání rozhodnutí sloužily utajované informace a žalobce neměl právo se seznámit s jejich obsahem, tak mu přesto v obecné rovině měla být sdělena alespoň podstata důvodů, na jejichž základě byl dovozen závěr o tom, že jeho pobyt není v zájmu ČR. Soud přitom nesouhlasil se závěrem žalované, že by ministerstvo v obecné rovině žalobci sdělilo obsah utajovaných informací v podobě záznamu za dne 21. 5. 2020, neboť v tomto záznamu byla uvedena pouze čísla jednací utajovaných informací a že jejich původcem je NCOZ, a dále byl pouze reprodukován text § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Za druhé, jediným konkrétnějším faktem, který bylo možno z utajovaných informací ve vztahu k žalobci dovodit, bylo tvrzení o jeho dílčím spojení s organizovaným zločinem, ovšem nic bližšího o tom, co žalobce skutečně učinil. Soud proto v utajované informaci postrádal jakékoli údaje časové, místní a zdrojové, a proto shledal, že informace v podobě, v jaké je soud v utajovaných podkladech zhlédl, nedávají soudu záruku, že jde o informace věrohodné a dostatečně přesvědčivé pro klíčový závěr, že to byl právě žalobce, kdo měl učinit to, co se v utajované zprávě uvádí, popř. o čem se v ní spekuluje ve vztahu k budoucímu pobytu žalobce na území ČR.
4. Po vydání prvního rozsudku žalovaná zrušila rozhodnutí ministerstva ze dne 11. 11. 2020 a uložila mu, aby věc znovu projednalo v souladu s právním názorem vysloveným v prvním rozsudku. Ministerstvo si v rámci nového projednání vyžádalo od NCOZ doplňující informace ve vztahu k žalobci a doplnilo spisový materiál o další utajované informace.

V průběhu řízení učinilo sérii výzev k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, proti nimž žalobce opakovaně namítal nedostatečnost podkladů. Následně ministerstvo rozhodnutím ze dne 25. 10. 2022, č. j. OAM-40364-59/ZM-2019 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), žádost žalobce opět zamítlo z důvodu podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona, neboť shledalo, že nově doplněné utajované informace jsou ve vztahu k žalobci již dostatečně individualizovány, a je z nich patrné, že žalobce skutečně využil služeb konkrétní organizované zločinecké skupiny k tomu, aby získal pobytové oprávnění na území ČR, a také kdy se tak stalo, byť připustilo, že trestní stíhání konkrétních členů zmiňované skupiny ještě není pravomocně ukončeno. Explicitně přitom vyloučilo, že by žalobce považovalo přímo za člena zmiňované organizované zločinecké skupiny, jak namítal ve své reakci na výzvu k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V rámci této výzvy byl také již dostatečně informován o podstatě důvodů, pro které jeho pobyt nebyl shledán v zájmu ČR.

5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 1. 2023, č. j. MV-214353-3/SO-2022 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Ztotožnila se s procesním postupem ministerstva i s jeho hodnotícími závěry. Současně shledala nedůvodné žalobcovy odvolací námitky směřující zejména do požadavku na objasnění způsobu pořízení utajovaných informací a sdělení způsobu či doby využití služeb organizované zločinecké skupiny. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobce podal – v dané věci již v pořadí druhou – žalobu.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce namítá, že v jeho neprospěch došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť řízení, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí, se týkalo skutkově obdobné věci jako dřívější řízení předcházející vydání prvního rozhodnutí žalované, ale přesto v nich vznikly nedůvodné rozdíly. Rozhodnutím ministerstva ze dne 11. 11. 2020 totiž byla žádost zamítnuta s tím, že žalobce nevyužil služeb organizované zločinecké skupiny k registraci a v rámci řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu, ale využil je v minulosti v souvislosti s jinou žádostí podanou již v roce 2016. V protikladu s tím však v prvostupňovém rozhodnutí ministerstvo s odkazem na utajované informace dovodilo, že žalobce využil služeb organizované zločinecké skupiny, která zajišťovala neoprávněné přihlášení k termínu pro podání žádosti o pobytové oprávnění v ČR u Velvyslanectví ČR v Hanoji, a že tyto informace mají konkretizovat časové období, ve kterém měl žalobce těchto služeb využít, nicméně žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by umožnily určit kdy a k čemu konkrétně měly být dané informace využity, již ministerstvo neuvádí. Dle žalobce se proto ze strany ministerstva jedná o ničím neodůvodněný odlišný postup, který mu navíc znemožňuje reagovat příslušnou procesní obranou.
7. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v části, kde se mělo vypořádávat s jeho odvolací námitkou poukazující na shora zmiňovanou nedůvodnou odlišnost v postupu ministerstva. Žalovaná tuto odvolací námitku vypořádala na str. 6 napadeného rozhodnutí tak, že jde o informaci, která je žalobci nepochybně známa, a proto ministerstvo pouze odkázalo na řízení vedené o předchozí žádosti. Tyto závěry žalované však neodpovídají obsahu spisu ani odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť ministerstvo na žádné řízení vedené o předchozí žádosti neodkazovalo, ale pouze bez jakékoli konkretizace uvedlo, že žalobce měl využít služeb organizované zločinecké skupiny. Není tedy přezkoumatelné, na základě čeho žalovaná tvrdí, že jsou zde nějaké informace, které mají být známy žalobci či jeho zástupci. Žalobci vůbec není zřejmé, o jaké

informace se má jednat.

8. Žalobce také nesouhlasí s tím, že správní orgány dovodily věrohodnost utajovaných informací především s poukazem na jejich zdroj. Zdroj informací sám o sobě však není pro posouzení jejich kvality dostatečný. Naopak správní orgány jsou povinny poskytnutou informaci samy kriticky zhodnotit z hlediska jejího významu, způsobu získání a dalších souvisejících okolností, jak plyne například z rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 25. 11. 201, č. j. 7 As 31/2011-101, a ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69. Nelze proto souhlasit s argumentací na str. 7 napadeného rozhodnutí, že není povinností správního orgánu hodnotit věrohodnost utajované informace, jinak by se nemohl vyhnout vyzrazení minimálně části jejího obsahu.
9. Žalobce rovněž nesouhlasí s argumentací žalované, že není povinností správního orgánu popisovat způsob získání utajovaných informací. Pokud byly utajované informace získány od NCOZ či Vrchního státního zastupitelství apod., nebylo to třeba nijak zatajovat, na rozdíl od situace, kdyby měl být zdrojem například konkrétní policejní informátor. Rovněž není zapotřebí zatajovat způsob získání informací, pokud by byly získány například nahlédnutím do trestního spisu, neboť to nijak neohrozí jejich účel, ale mohou být pro žalobce důležité z hlediska jeho procesních práv, neboť by měl možnost se vyjádřit k důvěryhodnosti zdroje nebo k zákonnosti jejich získání.
10. Žalobce dále považuje za rozporný závěr ministerstva ohledně vztahu žalobce k organizované zločinecké skupině. Na jednu straně ministerstvo na str. 5 a str. 8 prvostupňového rozhodnutí dovozuje, že žalobce měl údajně využít služeb organizované zločinecké skupiny k získání pobytového oprávnění, nikoliv však k podání žádosti v roce 2019, ale již dříve. V protikladu s tím však v závěru prvostupňového rozhodnutí ministerstvo uvádí, že mu z jeho rozhodovací činnosti není známo, že by v letech 2016 až 2019 žalobce podal žádost o udělení pobytového oprávnění u zastupitelského úřadu v Hanoji, a proto ani nemůže do spisu založit konkrétní podklad z takového řízení. Žalobce však považuje za matoucí, pokud ministerstvo nejprve tvrdí, že měl již dříve využít služeb organizované zločinecké skupiny k získání jiného pobytového oprávnění, než o které se vede řízení, ale vzápětí uvádí, že mu není známo, že by žalobce v letech 2016 až 2019 nějakou žádost podal. Žalobci není jasné, proč v této souvislosti ministerstvo neoznačilo konkrétní registraci nebo konkrétní službu, ke které mělo být služeb organizované zločinecké skupiny využito, čímž by mu dalo možnost reagovat konkrétními námitkami. S poukazem na závěry rozsudku NSS ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 Azs 209/2021-33, žalobce dovozuje, že označení konkrétní registrace nebo jiné služby, které měl využít, nemůže způsobit podstatné bezpečnostní riziko, zvláště když samo ministerstvo uvádí, že žalobce věděl nebo musel vědět, že cesta, kterou zvolil, není v souladu se zákonem. Pakliže ministerstvo tvrdí, že si je žalobce vědom, čeho se dopustil, ale zároveň o tom, čeho se měl dopustit, v prvostupňovém rozhodnutí nic neuvádí, pak mu tím brání se vyjádřit k tomu, zda konkrétní službu nebo registraci skutečně využil nebo zda se vůbec týká jeho osoby. Tento nedostatek neodstranila ani žalovaná, která v napadeném rozhodnutí uvádí, že i navzdory absenci konkrétních časových a místních údajů ve správním spise se žalobce mohl vyjádřit k tomu, zda služeb organizované zločinecké skupiny skutečně využil, což ale neučinil. Pokud však žalobci nebyla taková služba konkrétně označena, pak se k ní těžko mohl vyjádřit.
11. Žalobce brojí též proti usnesení vlády č. 474/2018, na které je v rozhodnutích obou stupňů odkazováno. Jednak namítá, že se nejedná o právní předpis, který by bylo možno aplikovat. V předmětném usnesení je dále odkazováno na nařízení vlády č. 220/2019 a č. 556/2020,

která však byla přijata až poté, co žalobce podal svou žádost, takže by jejich aplikace vedla k retroaktivitě. Konečně není v předmětném usnesení uvedeno nic ve vztahu k příchodu nekvalifikovaných pracovníků na území ČR, ačkoliv právě na to žalovaná v napadeném rozhodnutí odkazuje.

12. Žalobce konečně namítá, že mu v průběhu celého řízení ani v obecné rovině nebyly sděleny žádné skutečnosti a ani žádná podstata důvodů, které vyplývají z utajovaných informací a které vedly k zamítnutí jeho žádosti. V průběhu celého řízení se tudíž nemohl efektivně bránit. K tomu odkazuje na závěry rozsudku NSS ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47, z něhož v podstatných bodech vycházel i první rozsudek při zrušení prvního rozhodnutí žalované.
13. Závěrem žalobce uvádí důvody, proč považuje výluky z nahlížení podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za rozpornou s ústavním pořádkem. Současně žádá o provedení důkazu veškerými utajovanými informacemi, které byly pro správní orgány obou stupňů podkladem, a aby mu do nich zároveň bylo umožněno nahlédnutí v rozsahu, v jakém soud rozhodne.

III. Obsah dalších vyjádření účastníků

14. Žalovaná s žalobou nesouhlasí, konstatuje, že všemi žalobcem uplatněnými odvolacími námitkami se dostatečně zabývala v napadeném rozhodnutí, v němž se vyjádřila i k žalobcovu požadavku na zpřístupnění utajovaných informací. Dospěla přitom k závěru, že i nejnověji doplněné utajované informace byly vyhodnoceny tak, že seznámení s nimi, byť v jakékoliv podobě, není možné, neboť by tím byl zmařen účel jejich utajení. V podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož závěrech setrvává. Žalobu navrhuje zamítnout.
15. Žalobce v reakci na vyjádření žalované argumentačně rozvádí žalobní bod, v němž brojí proti tomu, že mu správní orgány na jednu stranu vyčítají, že ví, čeho se dopustil, ale zároveň mu to odmítají sdělit s odkazem na utajení. Takový postup považuje za absurdní. Současně trvá na svém požadavku, aby mu soud umožnil seznámit se s utajovanými informacemi v rozsahu, o němž soud rozhodne.

IV. Posouzení žaloby soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť obě strany s tímto postupem vyslovily souhlas (§ 51 s. ř. s.).
17. Soud s ohledem na zvláštní charakter tohoto řízení, v jehož rámci soud pracoval s utajovanými informacemi, které nejsou žalobci přístupné, má soud aktivnější úlohu oproti standardnímu soudnímu řízení a při hodnocení a přezkumu utajovaných informací nebyl striktně vázán uplatněnými žalobními body dle § 75 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63, nebo rozsudek ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017-57, odst. 26 a v něm citovanou judikaturu).

Sdělení podstaty důvodů plynoucích z utajovaných informací

18. Za stěžejní přitom považuje soud žalobní bod směřující do otázky, v jaké míře měla být žalobci sdělena podstata důvodů vyplývajících z utajovaných informací, neboť se tím bezprostředně navazuje na právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku. V něm se soud

již podrobně vyjádřil ke klíčové otázce, jak mají správní orgány zacházet s utajovanými informacemi, jsou-li podkladem pro jejich rozhodování, a pro účely nyní posuzované věci na tyto části plně odkazuje (viz odst. 17 až 31 prvního rozsudku) a shrnuje pouze jejich klíčový závěr: I když určitý podkladový akt podléhá režimu utajovaných informací a je uchováván odděleně mimo správní spis, tak pokud skutečnosti z tohoto podkladu plynoucí mají být využity pro rozhodnutí ve věci samé, je nezbytné, aby byl účastník (cizinec) ještě před vydáním rozhodnutí alespoň v *obecné rovině* seznámen s tím, jaké *skutečnosti* (tj. skutková zjištění – nikoliv právní hodnocení) z utajovaných podkladů vyplývají. Pokud by navíc bylo rozhodováno o právním nároku účastníka (cizince), měl by právo se s těmito podklady seznámit alespoň v takové podobě, která nezmaří účel jejich utajení. Nicméně ve vztahu k nyní posuzované věci již byl vysloven závazný právní názor, že řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g zákona o pobytu cizinců není rozhodováním o právním nároku žadatele (viz odst. 23 až 25 prvního rozsudku), přičemž tento závazný právní názor platí i pro další navazující řízení v dané věci (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS), tudíž zavazuje i soud při projednávání této žaloby (k odlišnému pojetí otázky nárokovosti zaměstnanecké karty při splnění všech zákonných podmínek nicméně srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2022, č. j. 51 A 12/2021-45, a ze dne 29. 6. 2022, č. j. 51 A 6/2021-43, 51 A 7/2021-48, 51 A 8/2021-44 a 51 A 13/2021-45; dále srov. též Pořízek, P. *Jak je tomu s (ne)nárokovostí vydání zaměstnanecké karty a dalších pobytových titulů v zákoně o pobytu cizinců*. In: Ročenka Veřejného ochránce práv 2022, s. 71-101).

19. Pro posuzovanou věc je tedy podstatné, že i když žalobce neměl ani v případě splnění zákonných podmínek nárok na vydání zaměstnanecké karty, tak měl právo být seznámen se skutečnostmi vyplývajících z utajovaných informací přinejmenším v natolik obecné rovině, aby mohl rozpoznat alespoň podstatu důvodů, na jejichž základě bylo o jeho žádosti rozhodnuto. Soud proto primárně zkoumal rozsah žalobcova seznámení s podstatou důvodů plynoucích z utajované informace.
20. Jak plyne z obsahu správního spisu, po zrušení rozhodnutí ministerstva ze dne 11. 11. 2020 byly opatřeny další podklady s utajovanými informacemi, mezi nimiž kromě dosavadních vedených pod č. j. V211-36/2017-OAM, V211-21/2017-OAM, D153/2019-OAM a V89/2020-OAM, nově přibyly další vedené pod č. j. V74/2021-OAM a V135/2022-OAM. V návaznosti na to ministerstvo učinilo do spisu záznam ze dne 19. 8. 2022, č. j. OAM-40364-53/ZM-2019 (dále jen „spisový záznam ze dne 19. 8. 2022“), v němž kromě výčtu jednacích čísel jednotlivých utajovaných informací v závěru uvedeno: „*Ve vztahu k účastníku řízení (k žalobci – pozn. soudu) z utajovaných informací vyplývá, že využil služeb organizované zločinecké skupiny, která zajišťovala neoprávněné přihlášení k termínu pro podání žádosti o pobytové oprávnění a zajištění podkladů pro vyřízení žádosti. Dále utajované informace popisují detailně fungování této zločinecké organizace a také rizika, která takto organizovaná migrace sebou nese.*“ Tři dny po pořízení citovaného záznamu, tedy dne 22. 8. 2022, následovala ze strany ministerstva (další) výzva k vyjádření se podkladům pro vydání rozhodnutí doručená následujícího dne zástupci žalobce, který dne 25. 8. 2022 nahlížel do spisu.
21. Ze shora reprodukováného je zřejmé, že přinejmenším na základě spisového záznamu ze dne 19. 8. 2022 mohl žalobce ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí usuzovat, že podkladem pro rozhodnutí o jeho žádosti budou informace o tom, že využil služeb organizované zločinecké skupiny, která zajišťovala neoprávněné přihlášení k termínu pro

podání žádosti o pobytové oprávnění a zajištění podkladů pro vyřízení žádosti. Tím bylo žalobci předestřeno jádro důvodů, na jejichž základě mělo následně dojít k negativnímu vyřízení jeho žádosti. Soud nicméně považuje předmětné sdělení za velmi vágní, neboť si dovede představit, že i bez odhalení podstaty utajení šlo žalobci alespoň rámcově předestřít, jakou službu si měl u zmiňované skupiny objednat.

22. Soud však zároveň nepřehlédl, že součástí správního spisu je rovněž zpráva z webových stránek Policie ČR ze dne 30. 3. 2022 (dále jen „zpráva Policie ČR ze dne 30. 3. 2022“) informující o trestním stíhání osob z Ruské federace podezřelých z organizování trestné činnosti spočívající v napomáhání občanům Vietnamu k získání pobytových oprávnění tím, že některé způsoby umožňující podávání žádostí o pobytová oprávnění byly paralyzovány, čímž byla částečně narušena činnost Ministerstva zahraničí ČR. Trestné činy, z nichž jsou stíhané osoby obviněny, jsou účast na organizované zločinecké skupině dle § 361 odst. 1 trestního zákoníku, neoprávněný přístup k počítačovému systému a nosiči informací dle § 230 odst. 1, odst. 3 písm. a), písm. b), odst. 4 písm. c), odst. 5 písm. b) trestního zákoníku, a legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b), písm. c) trestního zákoníku, přičemž z 12 obviněných bylo 8 stíháno v roce 2018 vazebně, nyní již na svobodě. Předmětná zpráva Policie ČR ze dne 30. 3. 2022 přitom v době, kdy byl žalobce vyzýván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, již byla součástí spisu. V kontextu uvedené zprávy mělo sdělení o využití služeb organizované zločinecké skupiny již zřetelnější rysy. Bylo možno přinejmenším implicitně dovodit, že se mělo jednat o skupinu tvořenou osobami ruského a vietnamského původu, které jsou trestně stíhány v souvislosti s částečným paralyzováním systému Ministerstva zahraničí ČR určeného pro podávání pobytových žádostí vietnamskými žadateli. Na základě uvedeného již mohl žalobce alespoň rámcově usuzovat, v čem mělo spočívat inkriminované využití služeb.
23. Žalobce přitom podstatě a smyslu takto předestřených okolností zjevně velmi dobře porozuměl, neboť ve svém podání ze dne 29. 8. 2022 označeném jako *Vyjádření k podkladům rozhodnutí – Důkazní návrhy* se explicitně ohrazoval proti sdělení o využití služeb organizované zločinecké skupiny mj. i tím, že v době, kdy podával žádosti, tak „osoby, kterých se tyto podklady týkají, byly ve vazbě“, přičemž informace o vazebním stíhání určitých osob je obsažena ve zprávě Policie ČR ze dne 30. 3. 2022, která je součástí správního spisu a byla jí i v době nahlížení žalobcova zástupce dne 25. 8. 2022. Tato reakce nasvědčuje tomu, že žalobce zjevně chápal podstatu důvodů, které mu před vydáním rozhodnutí byly kladeny k tíži. Ve zmiňovaném vyjádření ze dne 29. 8. 2022 žalobce rovněž rozporoval samotnou možnost inkriminovaných služeb vůbec využít v souvislosti s registrací k podání žádosti a argumentačně proti této skutečnosti brojil, což by ale sotva bylo možné, pokud by mu alespoň v obecné rovině nebylo předestřeno, jaké skutečnosti jsou mu s odkazem na utajované informace přičítány v neprospěch. Uvedené dle soudu naopak nasvědčuje tomu, že smysl a účel seznámení v obecné rovině zde byl zjevně naplněn. Nemůže proto obstát žalobcova argumentace, že by mu ani v obecné rovině nebyly předestřeny žádné skutečnosti ani žádná podstata důvodů, které vyplývají z utajovaných informací a které vedly k zamítnutí jeho žádosti.
24. Soud nicméně znovu zdůrazňuje, že si dovede představit adresnější sdělení podstaty důvodů obsažených v utajované informaci, aniž by tím došlo k odhalení samotné utajované informace. Ministerstvu nic nebránilo, aby spolu s výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí zaslalo žalobci též sdělení, v němuž by mu přímo vyložilo, že z obsahu utajovaných informací dovozuje využití služeb od ruskojazyčné skupiny aktuálně

stíhané pro konkrétní trestné činy související s narušením činnosti Ministerstva zahraničí ČR (což od března 2022 byla již stejně informace veřejně dostupná - viz zpráva Policie ČR ze dne 30. 3. 2022 uveřejněná na jejích webových stránkách). Jednalo by se o mnohem srozumitelnější a přehlednější sdělení podstaty důvodů plynoucích z utajované informace, přitom ale stále o natolik obecné, že by nedošlo ke zmaření smyslu utajení. Uvedené ovšem nemění nic na tom, že povinnost vyrozumět alespoň v obecné rovině o skutečnostech dovozovaných správními orgány z utajovaných informací byla v dané věci (materiálně) naplněna.

Míra individualizace skutečností v utajovaných podkladech

25. Soud již v souvislosti s přezkumem prvního rozhodnutí žalované správními orgány obou stupňů vytknul, že skutečnosti vyplývající z utajovaných podkladů nejsou ve vztahu k žalobci dostatečně individualizovány, neboť z nich lze sice dovodit dílčí spojení žalobce s organizovaným zločinem, ovšem nic bližšího o tom, co žalobce skutečně učinil, zejména z nich nevyplývaly žádné konkrétnější údaje časové, zdrojové a místní (viz odst. 32 prvního rozsudku).
26. V dalším řízení ministerstvo nově doplnilo spis o utajované podklady evidované pod č. j. V74/2021-OAM a V135/2022-OAM, a na základě tohoto doplnění byl závěr o tom, že žalobce využil služeb organizované zločinecké skupiny, vyhodnocen jako dostatečný.
27. S tím soud nemůže souhlasit. Naopak má za to, že i po provedeném doplnění trpí utajované podklady podobným deficitem jako v případě prvního rozhodnutí žalované.
28. Jediným podkladem, v němž se jméno žalobce skutečně vyskytuje, je utajovaná informace č. j. V74/2021-OAM. Předmětem této informace jsou ale především skutečnosti týkající se činnosti prověřované organizované zločinecké skupiny. Z uvedeného lze ale ve vztahu k žalobci dovodit pouze to, že ve spise, který je na uvedenou skupinu založen, se vyskytují jeho osobní údaje včetně údaje o poskytnutí plnění. Z uvedeného ovšem nelze jednoznačně usuzovat, zda šlo skutečně o využití služeb inkriminované skupiny. Z obsahu analyticky nejpodrobnějšího podkladu naopak vyplývá, že pouze *někteří* z cizinců, jejichž osobní údaje v předmětném spise figurují, byli identifikováni v seznamu klientely zkoumané organizované zločinecké skupiny. Zda mezi nimi byl či nebyl i žalobce není zcela jednoznačné, lze se to nanejvýš nepřímým domýšlet. V kontextu uvedeného je případná spojitost s podáním konkrétní žádosti o zaměstnaneckou kartu či o nějaký jiný druh pobytového oprávnění čistě spekulativní.

29. Tuto skutkovou mezeru bohužel nezaplnila ani nejnovější utajovaná informace č. j. V135/2022-OAM, neboť ta ve vztahu k žalobci neobsahuje vůbec nic. Jeho jméno se zde vyskytuje pouze v průvodní zprávě, která je však již výsledkem hodnotících úvah ministerstva, ale nikoliv vlastním informačním pramenem. Z toho naopak nelze ve vztahu k žalobci ničeho dovodit. Veškerá informační hodnota se týká pouze činnosti organizované zločinecké skupiny, která je líčena velmi detailně včetně popisu její struktury a úkolů jejích jednotlivých (t. č. již trestně stíhaných) členů, ovšem jméno žalobce zde vůbec nijak nefiguruje. Zejména jej nelze dohledat v rozsáhlém výčtu cizinců, jež měli služeb inkriminované skupiny využít. V tomto výčtu jsou poněkud překvapivě „zažluceny“ osobní údaje jedné osoby, jejíž jméno, příjmení i datum narození se však s těmi žalobcovými neshodují. Ani nijak jinak zde soud žádnou konkrétní spojitost s osobou žalobce nenalézá, veškeré informační poznatky lze přisoudit jen odlišným osobám.
30. S ohledem na uvedené proto nelze souhlasit s tvrzením ministerstva, které uvádí, že *„utajovaná informace č. j. V-135/2022-OAM je ve vztahu k účastníkům řízení dostatečně individualizovaná, je z ní patrné, že využil služeb konkrétní organizované zločinecké skupiny k tomu, aby získal pobytové oprávnění na území České republiky a kdy se tak stalo“* (viz druhý odstavec na str. 3 prvostupňového rozhodnutí). Přesně tyto skutečnosti soud naopak v utajované informaci č. j. V-135/2022-OAM zcela postrádá. Jako překvapivé soud vnímá především kategorické konstatování ministerstva o tom, že je z informace patrné *„kdy se tak stalo“*, ačkoliv časový údaj o tom, kdy měl žalobce využít služeb organizované zločinecké skupiny, nelze dovodit vůbec z ničeho, a to ani z předchozí utajované informace č. j. V74/2021-OAM, která ve vztahu k jeho osobě alespoň nějaké poznatky obsahuje. Soud má za to, že ministerstvo mělo patrně na mysli spíše poznatky o samotné organizované zločinecké skupině, jejíž aktivity jsou co do časových období zmapovány velmi detailně.
31. Na tomto místě je třeba opět připomenout judikatorní požadavky na minimální kvalitu utajovaných podkladů, má-li jich být užito na podporu závěru o tom, že pobyt cizince není v zájmu ČR: *„Pro použitelnost § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (pobyt cizince na území není v zájmu České republiky) bohatě postačí, jsou-li tu dostatečné indicie např. o tom, že cizinec „služeb“ kriminálního gangu využil, třebaš tak, že uhradil nebo chtěl uhradit oné kriminální skupině nějakou peněžitou částku, doporučil využití gangu jiným vietnamským občanům, případně ho nějak jinak podpořil či chtěl podpořit, byť by se tím sám trestného činu nedopustil (tyto příklady uvádí NSS jen hypoteticky a ilustrativně, bez přímého vztahu k této individuální věci). Problém ale je, že v utajované informaci není uvedeno nic bližšího ohledně toho, co stěžovatel skutečně učinil. Tvrzení uvedené v podkladech postrádá jakékoli údaje časové, místní a zdrojové.“* (podle rozsudku NSS ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47, odst. 33, zcela shodně srov. též rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Azs 321/2021-44, ze dne 31. 10. 2023, č. j. 3 Azs 381/2021-41, ze dne 24. 8. 2023, č. j. 3 Azs 376/2021-53, ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 Azs 401/2021-55, ze dne 28. 3. 2023, č. j. 7 Azs 277/2021-30, ze dne 29. 3. 2023, č. j. 4 Azs 405/2021-29). Citovanou judikaturou popisované nedostatky jsou zcela patrné i v případě nově doplněných utajovaných informací č. j. V74/2021-OAM a č. j. V135/2022-OAM, z nichž rovněž není patrné nic bližšího o tom, co žalobce skutečně učinil ve vztahu k organizované zločinecké skupině, jejíž činnost mapují předmětné utajované podklady jinak velmi podrobně.
32. Soud znovu zdůrazňuje, že nepřehlíží, že v utajovaném podkladu č. j. V74/2021-OAM se objevily informace o žalobci, opět však připomíná, že veškerá informační hodnota spočívá pouze v tom, že ve spise, který byl veden ve vztahu k organizované zločinecké skupině, se

vyskytly jeho osobní údaje včetně údaje o poskytnutí plnění. To je ale k učinění závěru využití služeb od organizované zločinecké skupiny málo, a to jednak v kontextu toho, že týž podklad označuje za uživatele služeb této organizované zločinecké skupiny jen některé z vyjmenovaných cizinců, a dále zejména v kontextu navazující informace č. j. V135/2022-OAM, která osobu žalobce již vůbec nijak nezmiňuje, třebaže se činnosti organizované zločinecké skupiny jinak věnuje velmi podrobně. Soud si je samozřejmě vědom, že k naplnění důvodu podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců není zcela nezbytné prokázat konkrétní protiprávní jednání samotného cizince, ale že „[n]a (přínejmenším potenciální) škodlivost jednání žalobce nelze hledět izolovaně optikou pouze konkrétní aktivity samotného žalobce, nýbrž všech skutečností, které posuzovaná utajovaná informace podrobně popisuje. Pro závěr o rizikovosti žalobce, respektive jeho jednání z hlediska ohrožení bezpečnosti státu jsou tedy podstatné rovněž ty skutečnosti, které se zdánlivě netýkají jeho vlastního jednání, nýbrž popisu fungování relevantního prostředí. Zasazují totiž poznatky týkající se jednání žalobce do kontextu ohrožení bezpečnosti státu“ (podle rozsudku ze dne 10. 8. 2023, č. j. 7 Azs 100/2023-47, odst. 17). V nyní posuzovaném případě však lze fungování relevantního kriminálního prostředí propojit s žalobcem jen velmi nepřímou. I pokud by soud vycházel z úvahy, že žalobce si v souvislosti s podáním žádosti pořídil nějakou nelegální službu, pak není jednoznačné, že se jednalo skutečně o službu od organizované zločinecké skupiny stíhané v souvislosti s narušením systému Ministerstva zahraničí ČR, ačkoliv právě tato skutečnost mu byla před vydáním rozhodnutí sdělována jako podstata důvodů pro posouzení jeho žádosti (viz odst. 20 až 22 výše).

33. S ohledem na uvedené soud konstatuje, že skutečnosti, které vzaly správní orgány za prokázané na základě utajovaných podkladů, nemají v těchto podkladech zcela oporu a vyžadují zásadní doplnění, čímž je dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ostatní

34. Ve zbývajících částech se soud alespoň ve stručnosti vyjadřuje ke zbývajícím žalobním bodům:
35. Soudu není příliš srozumitelná žalobní námitka ohledně údajné rozpornosti, kterou měly správní orgány sdělovat ohledně spolupráce s organizovanou zločineckou skupinou. V napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí nikde nezaznělo, že by tvrzená spolupráce měla spočívat s podáním konkrétní žádosti v letech 2016 až 2019. Naopak, ministerstvo explicitně vyloučilo, že by mu bylo známo něco o podání žádosti v letech 2016 až 2019 (viz str. 11 prvostupňového rozhodnutí) a žalovaná toto nijak nevyvracela. S tvrzením o podání žádosti v uváděném období přišel až žalobce. V této souvislosti soud konstatuje, že v žalobě jsou často uváděny citace odkazující na konkrétní strany napadeného či prvostupňového rozhodnutí, avšak tyto citace ne vždy korespondují se skutečným textem odůvodnění (např. text citovaný v odst. 3 žaloby odkazuje na odůvodnění mající se nacházet údajně na str. 8 prvostupňového rozhodnutí, kde se však ve skutečnosti nachází úplně jiný text). Podobně jsou zde uváděny citace z rozhodnutí buďto již zrušených, nebo vydaných v úplně jiných věcech (viz např. citace v odst. 1 žaloby, kde je rovněž nepřesná citace části na str. 6 napadeného rozhodnutí týkající se úplně jiné otázky). Vzhledem ke zmatečnosti předmětného žalobního bodu soud pouze obecně konstatuje, že mu není zřejmé, v čem by mělo spočívat namítané porušení § 2 odst. 4 správního řádu.
36. Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že by správní orgány zatajovaly zdroj utajovaných informací. Ve spisovém záznamu ze dne 19. 8. 2022 je zcela explicitně uvedeno, že utajované

informace specifikované konkrétními jednacími čísly byly získány od NCOZ, což je opakovaně připomínáno i v odůvodnění rozhodnutí obou stupňů (viz str. 4 napadeného rozhodnutí, str. 2-3 prvostupňového rozhodnutí). Po celou dobu řízení tudíž bylo otevřeně dáváno najevo, že poskytovatelem utajovaných informací byla právě NCOZ, která tedy logicky byla jejich zdrojem (původcem). Soud pouze pro upřesnění podotýká, že poslední opatřená utajovaná informace č. j. V135/2022-OAM, byla získána prostřednictvím Vrchního státního zastupitelství v Praze (což mohl dovodit i žalobce v rámci nahlížení do spisu – viz žádost ministerstva ze dne 26. 4. 2022 adresovaná zmiňovanému státnímu zastupitelství), přestože i zde byl jejím primárním zdrojem poznatek od NCOZ.

37. Namítal-li žalobce, že mu nebyl sdělen způsob získání utajovaných informací, pak soud konstatuje, že ve správním spisu je dostatečně zaznamenáno, že podklady s utajovanými informacemi byly předány ministerstvu od NCOZ, přičemž doplňující utajované informace č. j. V74/2021-OAM a V135/2022-OAM byly poskytnuty na základě žádosti ministerstva coby reakce na první rozsudek. Tento základní „tok“ materiálů s utajovanými informacemi mohl žalobce vypořádat ze správního spisu nejpozději v souvislosti s nahlížením dne 25. 8. 2022, a učinit si tak rámcovou představu, jak byly podklady s utajovanými informacemi ze strany správních orgánů od NCOZ získávány. Měl-li snad žalobce na mysli způsob získávání konkrétních poznatků, na jejichž základě byla utajovaná informace vytvořena, pak soud zcela souhlasí s žalovanou, že ze zákona nevyplývá povinnost učinit součástí spisového materiálu listinu zachycující způsob získání takových poznatků (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Soud nicméně v rámci „suplování obhajoby“ při ověřování skutkových zjištění plynoucích z utajovaných informací (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, odst. 22) pro úplnost doplňuje, že poznatky obsažené v materiálu s utajovanými informacemi byly získány z výsledků operativně-pátrací a analytické činnosti policejních orgánů, přičemž soud nezaznamenal žádnou okolnost, která by nasvědčovala tomu, že tyto poznatky byly opatřeny v rozporu se zákonem.
38. Soud nepřisvědčil žalobci ani stran pochyb ohledně věrohodnosti utajovaných informací. Přestože soud vyhodnotil utajované informace jako nedostatečné a neúplné (aspoň ve vztahu k žalobci), neznamená to zároveň, že by musely být nutně nevěrohodné. Soud tedy nenalézá žádný rozumný důvod, proč by měl o věrohodnosti obsahu utajovaných podkladů pochybovat.
39. Soud ovšem musí dát žalobci zčásti zapravdu v tom, že žalovaná na str. 7 napadeného rozhodnutí nesprávně uvedla, že *„[s]právní orgán I. stupně nemá povinnost hodnotit věrohodnost utajované informace, a pokud by tak učinil, nevyhnul by se vyzrazení jejího obsahu.“* To je skutečně zavádějící tvrzení, neboť podklad evidovaný jako utajovaná informace je z hlediska objasňování určité skutečnosti stále jen důkazním prostředkem, z něhož plynoucí poznatky mohou i nemusí potvrzovat nebo vyvracet určitou skutečnost – v tomto se neliší od jakéhokoliv jiného důkazu. Uvedené přehledně shrnul žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, který ve vztahu k nakládání s obsahem utajovaných informací vyložil, že *„[z]jištěné skutkové okolnosti pak musí ve svém souhrnu být přesvědčivým podkladem pro závěr, že v konkrétním případě znamená naplnění určité skutkové podstaty skutečně bezpečnostní riziko. Je zřejmé, že skutkový základ úvahy mohou tvořit v podstatě jakékoli informace, které má příslušný orgán k dispozici, ať již je získal z jakýchkoli zdrojů a jakýmkoli prostředky. Podstatná je jen informační hodnota takových zjištění. Tu je nutno hodnotit ze všech pro věc relevantních hledisek, zejména je nutno hodnotit věrohodnost (a tedy pravdivostní hodnotu) dané informace a také uvážit, zda je správně vykládána a zda ve*

skutečnosti nemá jiný význam, než jaký se na první pohled jeví“ (zdůraznění doplněno zdejším soudem; shodně též např. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2007, č. j. 6 Azs 142/2006-58, či ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69). Samotné učinění úvahy o tom, zda je určitý poznatek plynoucí z utajované informace pro správní řízení vůbec použitelný, proto přirozeně neznamená „vyzrazení jejího obsahu“, jak dovozuje inkriminovaná část na str. 7 napadeného rozhodnutí.

40. Částečně oprávněná je též žalobní námitka týkající se použitelnosti usnesení vlády č. 474/2018. To je sice v odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí hojně odkazováno, někdy i výslovně citováno, nicméně jeho použitelnost pro přijatý závěr o naplnění důvodu podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců není příliš zřejmá. Obsahem předmětného vládního usnesení je totiž především vyslovení politické vůle regulovat migraci a přenastavit systém udělování pobytových oprávnění, nicméně žalovanou a ministerstvem přijatý závěr o naplnění důvodu podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spočívá na zjištění spojitosti mezi konkrétním jednáním žalobce a konkrétní činností trestně stíhaných členů konkrétní organizované zločinecké skupiny. Tedy na individualizovaném důvodu, který je v zásadě nezávislý na tom, zda je politická vůle obecně nastavena k nižší či vyšší míře regulaci přistěhovalectví. S ohledem na uvedené považuje soud veškeré citace z usnesení vlády č. 474/2018 v rozhodnutích obou stupňů za nadbytečné. V zásadě totéž platí i ve vztahu k nařízením vlády č. 220/2019 a č. 556/2020, jejichž úprava nejenže nemá valnou spojitost s výsledným přijatým právním závěrem o naplnění § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ale navíc – jak správně upozornil žalobce – obě nařízení nabyta účinnosti až po podání žalobcovy žádosti (27. 6. 2019), přičemž z přechodných ustanovení nelze dovodit možnost jejich aplikace i na dříve zahájená řízení (*a contrario* § 183 a násl. zákona o pobytu cizinců).
41. Namítá-li žalobce neústavnost výluky z nahlížení podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pak soud shodně jako v prvním rozsudku připomíná, že ověřování skutečností plynoucích z utajovaných informací, které nejsou účastníkovi zpřístupněny, je zajištěno tím, že správní soudy částečně „suplují obhajobu“, neboť bez ohledu na rozsah žalobních bodů musejí ověřit věrohodnost a přesvědčivost skutkových zjištění plynoucích z utajovaných informací, což je rozdíl oproti „běžnému“ projednání, který je ve správním soudnictví obvyklý (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, odst. 32, či rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, odst. 22). S přihlédnutím k uvedenému soud neshledává důvod, aby postupoval podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a překládal věc Ústavnímu soudu.
42. Vzhledem k nedostatkům zjištěným po seznámení se s obsahem podkladů s utajovanými informacemi (viz odst. 28 až 32 výše) považuje soud nadále za bezpředmětné zabývat se jejich dalším případným zpřístupněním žalobci během soudního řízení.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. S ohledem na výše uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem vysloveném v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
44. Pro účely dalšího řízení soud považuje za vhodné zdůraznit, že žalovaná i ministerstvo by měli důsledněji hodnotit, co z utajovaných podkladů skutečně plyne a co to opravdu může

vypovídat o tom, co mohl žalobce využít. Jak již bylo uvedeno (viz odst. 39 výše), zařazení určitého podkladu do režimu utajovaných informací mu automaticky nedává „vyšší vypovídací hodnotu“, naopak není vyloučeno, aby i podklad klasifikovaný jako utajovaná informace mohl být nakonec vyhodnocen jako důkazně nerelevantní (např. protože se vztahuje k nějakým jiným skutečnostem, než které jsou potřebné pro účely konkrétního řízení). Soudu se totiž jeví, že správní orgány obou stupňů se velmi silně fixují na poznatky o organizované zločinecké skupině a každé objasnění jejího fungování vnímají jako potvrzení bezpečnostního rizika. Tato úvaha je sice obecně správná, nicméně pokud chybí nebo je pochybná kauzalita mezi činností této skupiny a jednáním žalobce, tak se obecná bezpečnostní hrozba plynoucí z organizovaného zločinu nemůže „překlápět“ na individuální důvod pro zamítnutí konkrétní žádosti.

45. Soud konečně apeluje na správní orgány, aby v daném případě důsledně zvažily další potřebu utajení. Jak ostatně samy správní orgány nepřímou připustily (viz zejména zpráva Policie ČR ze dne 30. 3. 2022 založená v neutajované části správního spisu), v současné době je již veřejně dostupnou – a dokonce i medializovanou – informací, že členové zmiňované organizované zločinecké skupiny jsou trestně stíháni (dokonce i obžalováni), a také kvůli jakým skutkům a pro jaké trestné činy. Mnohé z utajovaných informací se přitom týkají skutečností, které v současné době již zřejmě zazněly i veřejně v rámci přednesu obžaloby proti jednotlivým členům organizované zločinecké skupiny při hlavním líčení u trestního soudu. Nabízí se proto otázka, nakolik má smysl informace tohoto druhu skutečně nadále „tajit“, resp. nakolik by jejich sdělení účastníkovi správního řízení bylo reálně způsobitelné přivodit újmu zájmům ČR nebo být pro zájmy ČR jinak nevýhodné (k otázce posuzování informační hodnoty určitého zjištění a kritériím o existenci bezpečnostního rizika blíže viz rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101).
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a má tak proti žalované právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Ty představují jednak zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále náklady související se zastoupením žalobce advokátem ve výši 12 342 Kč, které zahrnují odměnu advokáta za tři úkony právní služby (převzetí a příprava věci, písemné podání žaloby a replika k vyjádření žalované) po 3 100 Kč za úkon [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a náhradu hotových výdajů 900 Kč za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je žalobcův zástupce společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, která je plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů řízení i náhrada této daně počítaná z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z 10 200 Kč, tedy 2 142 Kč. Náklady žalobce tak celkem činí celkem 15 342 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, použitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu